Listen, This Is Me: kus helidest saavad lood

Mis siis, kui muusika ei kuuluks ainult ühte maailma? Minu lapsepõlves ei seadnud keegi kahtluse alla, et eri muusikastiilid võivad kõrvuti eksisteerida. Bach ja popmuusika, džäss ja avangard, elektroonilised rütmid ja klassikaline muusika olid kõik osa minu igapäevasest kuulamiskogemusest ning ma ei näinud põhjust neid omavahel eraldada. Alles hiljem sain teada, et eri muusikastiilidega kaasnevad omad nimetused, ringkonnad ja sotsiaalsed koodid. Mind on aga saatnud veendumus, et nende lahushoidmine on valik, mida ma ise teha ei taha.

Minu soolokava „Listen, This Is Me" väljendab seda veendumust kõige vahetumalt. Klassikalised vormid, improvisatsioon ja minimalistlik muusika kohtuvad *drum and bass*'i, hiphopirütmide ja elektrooniliste helikihtidega. Saksofon ei piirdu enam oma traditsioonilise rolliga, vaid muutub jutustajaks, kes liigub akustilise ja elektroonilise heli, kontserdisaali ja klubi vahel. Tulemuseks on hüpnootiline muusikaline elamus.

Elektroonikal on selles protsessis oluline roll. See pole pelgalt taust, vaid osa muusika loomise protsessist. Olen avastanud, et minu jaoks on kõige loomulikum viis muusikat luua saksofon käes improviseerides, katsetades ja ootamatuid ideid leides. Salvestan, lisan helikihte ja reageerin tekkinud materjalile. Muusika sünnib mängimise käigus, mitte noodipaberil.

See muusika jutustab korraga kahte lugu. Üks neist on isiklik lugu muusikust, kes liigub eri stiilide vahel. Teine räägib sellest, kuidas kõrgkultuur ja popkultuur, tänav ja institutsioon, üksikisik ja kollektiiv saavad omavahel kohtuda.

Ajal, mil eri maailmad näivad sageli vastanduvat, püüab see muusika näidata, et need võivad kõlada ka koos. Mitte erinevusi siludes, vaid lastes neil kõrvuti eksisteerida ja avastades, mis saab võimalikuks siis, kui erinevad maailmad kohtuvad, ilma et kumbki peaks seejuures kaduma.

„Ma ei mängi stiile, vaid muusikat. Mitte klassikalist muusikat, džässi ega pop-muusikat, vaid igasugust muusikat, mis mind kõnetab ja milles väljendub midagi ehedat. Mind huvitab eriti muusika, mis jääb eri stiilide vahele."

Ties Mellema on vaieldamatult väga virtuoosne saksofonist, kuid eelkõige peab ta end muusikuks. Tema loomingut iseloomustab pidev muusika piiride avardamine. Klassikast ja minimalistlikust muusikast improvisatsiooni, funki ja džässini, on Mellema kogu elu otsinud võimalusi liikuda väljakujunenud stiilide ja valdkondade vahel. Pärast konservatooriumiõpinguid on see otsing muutunud veelgi sügavamaks.

Tema loomingu keskmes on väljakutsete vastuvõtmine ja ületamine ning lugude jutustamine. Olgu selleks Johann Sebastian Bachi polüfoonilised tšellosüidid baritonsaksofonil, Philip Glassi monomaanne „Gradus" või tema iidoli John Coltrane'i äärmuslik *free-jazz*, Mellema uurib pidevalt eri muusikavaldkondade piire ja oma instrumendi võimalusi. Ta otsib üha uusi viise, kuidas muusika lugu omal moel edasi anda. Selle asemel et lasta instrumendil tavapäraselt laulda, paneb ta selle kõnelema.

Mitmekülgne lähenemine muusikale on toonud Mellemale rahvusvahelise tunnustuse ning koostöövõimalusi selliste artistide ja organisatsioonidega nagu Gustavo Dudamel, Concertgebouw Tracks, MTV, Tania Kross, Four Baritones, Hans Dulfer ja Rembrandt Frerichs. Koos lavastaja Jos van Kani, helilooja Ian Wilsoni ja lavakujundaja Michiel Voetiga lõi Mellema muusikateatrilavastuse „The End of Desire". Isiklikus ja abstraktses lavateoses põimis ta muusikasse ka oma vigastuse, mille põhjustanud õnnetus oleks peaaegu lõpetanud tema muusikukarjääri.

Mellema oli 20 aastat üks Amsteli kvarteti asutajaliikmetest. Seejärel hakkas ta looma oma muusikat ning kasutama saksofoni kõrval üha rohkem elektroonilisi vahendeid. 2019. aastal asutas ta eri muusikastiile ühendava ansambli PEAX, mis tegutses 2025. aastani. Praegu kirjutab, produtseerib ja esitab ta soolomuusikat täielikult oma tingimustel. Tema helikeel on muutunud intensiivsemaks ja elektroonilisemaks, kuid samal ajal on ta pöördunud tagasi oma klassikaliste juurte juurde. Ka kõige jõulisemate biitide puhul lähtub tema muusika pigem kammermuusikale omasest intiimsusest kui tantsupõranda esteetikast. Laval süveneb pinge klubikultuuri ja kontserdisaali vahel. Mellemat köidavad üha enam klubilaadsed *black box*'i tüüpi saalid, kus tema soolomuusika saab olla ühtaegu füüsiline ja vahetu.

Mellema on pälvinud arvukalt tunnustusi, sealhulgas maineka Hollandi muusikaauhinna (Netherlands Music Prize). Tema osalusel nii solisti kui ka ansamblimuusikuna on ilmunud mitu albumit, mille on välja andnud tema enda plaadifirmad Amstel Records ja PEAX Records.

Ties Mellema kasutab Légère'i pilliroost saksofonirooge ja JLV ligatuure.

Listen, This Is Me: Where Sounds Become Stories

What if music didn't belong to any one world? Growing up, nobody told me it did. Bach and pop, jazz and avant-garde, electronic beats and classical records all lived in the same house, and I never thought to separate them. The fact that they had names, belonged to scenes, and carried social codes came later. What stayed with me was the conviction that keeping them apart is a choice, and not one I want to make.

My solo program, *Listen, This Is Me*, is the most direct expression of that conviction. Classical structures, improvisation, and minimal music meet drum and bass, hip-hop grooves, and electronic sound layers. The saxophone moves beyond its traditional role, becoming a narrator travelling between analogue and electronic sounds, between the concert hall and the club. The result is a hypnotic live experience.

Electronics play a key role in this process, not as a backdrop but as a compositional tool. I discovered that the most natural way for me to compose is with the saxophone in my hands: improvising, experimenting, and stumbling upon unexpected ideas. Recording, layering, responding. The music emerges through playing rather than from the page.

The music tells two stories at once: a personal story of a musician who lives between styles, and a broader story about how high and low culture, the street and the institution, the individual and the collective can meet.

At a time when worlds often seem to stand in opposition, this music seeks to make them audibly coexist. Not by smoothing out their differences, but by allowing them to exist side by side and discovering what becomes possible when they meet without either having to disappear.

“I don’t do styles; I play music. Not classical, not jazz, not pop, but any music that speaks to me and is a true expression of something. I am particularly curious about the music that lies between styles.”

Although **Ties Mellema** is an undisputed virtuoso on the saxophone, he sees himself first and foremost as a musician. His artistry is reflected in his continuous exploration of music’s outer limits. From classical and minimal music to improvisation, funk and jazz, Mellema has spent his entire life exploring the spaces between established styles and disciplines, a pursuit that has only deepened since his conservatory years.

Taking on and overcoming challenges, as well as telling a story, are at the heart of his work. Whether performing Johann Sebastian Bach’s polyphonic cello suites on baritone saxophone, Philip Glass’s monomaniacal Gradus, or the extreme free jazz of his hero John Coltrane, Mellema continually explores the boundaries between disciplines and the possibilities of his instrument. He constantly challenges himself to retell the story behind the music. Rather than making his instrument sing, as is traditionally expected, he lets it speak.

His multifaceted approach has earned Mellema international recognition and led to collaborations with artists and organisations including Gustavo Dudamel, Concertgebouw Tracks, MTV, Tania Kross, the Four Baritones, Hans Dulfer and Rembrandt Frerichs. Together with director Jos van Kan, composer Ian Wilson and stage designer Michiel Voet, Mellema created The End of Desire, a personal and abstract music theatre production in which he incorporated his own injury, sustained in an accident that nearly ended his career as a musician.

Mellema was a founding member of the Amstel Quartet, with which he performed for 20 years. He subsequently began composing his own music and increasingly exploring electronics alongside the saxophone. In 2019, he launched his crossover group PEAX, which remained active until 2025. He now writes, produces and performs his solo work entirely on his own terms. His sound has become more intense and electronic, while also returning to his classical roots with an intimacy shaped more by the aesthetics of chamber music than by the dance floor, even at its most beat-driven. On stage, the tension between club and concert hall continues to sharpen. Mellema is increasingly drawn to club-like black-box venues, where his solo music can be both physical and intimate.

Mellema has received numerous awards, including the prestigious Netherlands Music Prize. Several albums featuring him as a solo artist and ensemble musician have been released on his own labels, Amstel Records and PEAX Records.

Ties Mellema plays Légère reeds and uses JLV ligatures.